

Μένω στη διεύθυνση που σας είπα μαζί με τη γυναίκα μου και τα τρία παιδιά μου, τον Γιάννη, τον Τάσο και τον Απόστολο. Ο Τάσος και ο Απόστολος σπουδάζουν στην Αγγλία και μένουν μόνιμα εκεί, ενώ ο Γιάννης σπουδάζει στην Αμερική και τώρα έχει τελειώσει. Έρχονται κυρίως στις διακοπές τους για να μας επισκεφθούν. Το σπίτι μας είναι μια διώροφη μεζονέτα με μεγάλη μάντρα και κήπο και ένα υπόγειο γκαράζ. Στον επαγγελματικό τομέα, είμαι διευθύνων σύμβουλος στην εταιρία «ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΚΡΗΤΗΣ» που εδρεύει στην Βιομηχανική Περιοχή του Ηρακλείου. Κύρια δραστηριότητα της εταιρίας είναι η παραγωγή πλαστικών προϊόντων για βιομηχανική και αγροτική χρήση. Επίσης, η εταιρία έχει αναπτύξει δραστηριότητα σε άλλες 7 χώρες του εξωτερικού, την Ρουμανία, την Πολωνία, την Γαλλία, την Ρωσία, την Κίνα και την Τουρκία, ενώ πραγματοποιεί εξαγωγές σε ακόμα περισσότερες χώρες. Παρά την οικονομική κρίση, η εταιρία βρίσκεται σε οικονομική ευρωστία και το ανθρώπινο δυναμικό της ανέρχεται στους 1.000 εργαζόμενους. Πρόεδρος στην εταιρία είναι ο πατέρας μου, ο ΛΕΜΠΙΔΑΚΗΣ Ιωάννης και αντιπρόεδρος, η μητέρα μου η Άννα. Επίσης ο αδερφός μου ο ΛΕΜΠΙΔΑΚΗΣ Μανώλης είναι και αυτός διευθύνων σύμβουλος. Εγώ είμαι υπεύθυνος για το Marketing και προμήθειες των πρώτων υλών και ο αδερφός μου για την παραγωγή και άλλους τομείς. Λόγω της θέσης μου στην εταιρία και των υποχρεώσεων που έχω καθημερινά, εργάζομαι και παραμένω στο γραφείο μου πολλές ώρες. Καθημερινά ακολουθούσα περίπου το ίδιο πρόγραμμα. Ξυπνούσα γύρω στις 07:30' το πρωί και πήγαινα στην επιχείρηση γύρω στις 08:00' με το δικό μου αμάξι, ένα Mercedes με αριθμό κυκλοφορίας, νομίζω ΗΚΧ-5904. Το αυτοκίνητό μου το οδηγούσα εγώ. Από την επιχείρηση έφευγα μεταξύ 17:00' και 20:00'. Το βράδυ άλλες φορές έβγαινα και άλλες φορές όχι. Με τον άνθρωπο με τον οποίο συναντιόμουν τις πιο πολλές φορές είναι ο, που είναι και στενός φίλος μου. Λόγω της δραστηριότητας της επιχείρησης έρχομαι σε επαφή με πάρα πολύ κόσμο κάθε μέρα και οι κοινωνικές μου σχέσεις είναι άριστες με πολύ κόσμο. Εξαιτίας των επαγγελματικών μου υποχρεώσεων ταξιδεύω συχνά στο εξωτερικό. Έχω ταξιδέψει σε πάνω από 60 χώρες όλα αυτά τα χρόνια που ασχολούμαι με την επιχείρηση. Μία εβδομάδα πριν με απαγάγουν, δεν θυμάμαι την ακριβή ημερομηνία αναχώρησα μαζί με τη σύζυγό μου, για το Μόναχο για να επισκεφτούμε κάποιους πελάτες, αλλά και για να παραستούμε σε μία εκδήλωση. Εκεί μείναμε σε ξενοδοχείο στο Μόναχο. Μετά πήγαμε σε ένα άλλο μέρος της Γερμανίας, κοντά στην Φραγκφούρτη και η σύζυγός μου αναχώρησε αεροπορικώς την Κυριακή, 26-03-2017 για Ηράκλειο. Εγώ μαζί με τον από Φραγκφούρτη πήγαμε στην Πολωνία για επαγγελματικούς λόγους. Την 30-03-2017, ημέρα Πέμπτη νωρίς το πρωί από την Πολωνία ταξίδεψα αεροπορικώς προς το Μόναχο και από εκεί έφθασα μεσημέρι στην Αθήνα, όπου παρέμεινα για μία ώρα περίπου. Στη συνέχεια πήρα το αεροπλάνο από την Αθήνα και πέταξα προς το Ηράκλειο, όπου έφτασα γύρω στις 15:00' ώρα. Να σας πω εδώ ότι, όλα τα εισιτήρια για τα ταξίδια που έκανα, τα είχα βγάλει πριν φύγω από το Ηράκλειο από ταξιδιωτικό πρακτορείο «AIR-SEA» του κυρίου, όπως έκανα συνήθως. Από το αεροδρόμιο του Ηρακλείου πήρα το πρώτο ταξί που βρήκα εκεί και ζήτησα να με μεταφέρει στην εταιρεία. Στην εταιρεία έφθασα λίγο αργότερα και συνάντησα την μητέρα μου. Εκεί βρισκόταν ακόμα ο φύλακας, ο κύριος και άλλοι εργαζόμενοι που χαιρέτησα. Αφού χαιρέτησα τη μητέρα μου, πήρα το αυτοκίνητό μου που ήταν εκεί παρκαρισμένο και κατευθύνθηκα προς το σπίτι μου στα Καλέσσα, από τη διαδρομή που ακολουθώ συνέχεια. Δηλαδή βγήκα από την εταιρεία, πήρα την οδό Μαυσώλου, έφτασα στον κόμβο Αλικαρνασσού προς Εθνική, έστριψα αριστερά και βγήκα στην Εθνική, συνέχισα

ευθεία και στο ύψος του κόμβου Γαζίου, έστριψα δεξιά και πήρα τον επαρχιακό δρόμο για Καλέσσα. Σε όλη τη διαδρομή δεν παρατήρησα κάτι περίεργο, ούτε πρόσεξα να με ακολουθεί κάποιο άλλο αυτοκίνητο. Μέχρι εκείνο το σημείο είχαν περάσει περίπου δεκαπέντε λεπτά. Λίγο αργότερα και ένα χιλιόμετρο περίπου πριν φθάσω στο σπίτι μου, πρόσεξα ένα αυτοκίνητο, τύπου «βαν», χωρίς να θυμάμαι τι χρώμα ήταν, να έρχεται προς το μέρος μου. Το βαν τελικά τράκαρε το δικό μου αυτοκίνητο στην μπροστά αριστερά πλευρά. Σταμάτησα στη δεξιά πλευρά, νομίζοντας ότι πρόκειται για τροχαίο ατύχημα και τότε, μάλλον από το βανάκι βγήκε ένα άτομο που κρατούσε στα χέρια του μία βαριοπούλα. Το άτομο αυτό κινήθηκε προς το μέρος μου και έσπασε το τζάμι από το παράθυρο. Αμέσως μετά εμφανίστηκε και ένα άλλο άτομο που κρατούσε στα χέρια του ένα όπλο, ένα καλάζνικοφ και με σημάδεψε από το παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι ήταν καλάζνικοφ. Και τα δύο άτομα φορούσαν στρατιωτικές στολές παραλλαγής, μαύρες κουκούλες, τύπου full face που κάλυπταν τα πρόσωπά τους και μαύρα γάντια στα χέρια τους. Επειδή όλα έγιναν σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και έχει περάσει και αρκετός καιρός από τότε, δεν μπορώ να θυμηθώ τα σωματικά χαρακτηριστικά τους. Ο άνδρας με την βαριοπούλα, αφού έσπασε το παράθυρο, μου φώναξε: «Βγες έξω, βγες έξω», σε ελληνικά, χωρίς να καταλάβω κάποιο ιδίωμα. Εγώ άνοιξα την πόρτα, βγήκα έξω, οι δύο άνδρες με έπιασαν από τα χέρια μου δεξιά και αριστερά, μου φόρεσαν κουκούλα στο πρόσωπο και με οδήγησαν σε ένα άλλο επιβατηγό αυτοκίνητο, που υπήρχε στο πίσω μέρος και με έβαλαν να καθίσω πίσω, ανάμεσα σε δύο άλλα άτομα που υπήρχαν καθισμένα εκεί. Το αυτοκίνητο αυτό δεν είδα τι μάρκα ήταν, ούτε κατάλαβα κάτι άλλο. Μέσα στο αυτοκίνητο νομίζω ότι ήταν τέσσερα άτομα, που μιλούσαν πολύ ψιθυριστά. Ο άνδρας που καθόταν αριστερά μου, μου είπε τότε, χαμηλόφωνα, σε κρητική διάλεκτο: «Μη φοβάσαι, δεν παθαίνει κανείς τίποτα». Μέσα στο αυτοκίνητο με έψαξαν πρόχειρα, με ρώτησαν αν είμαι οπλισμένος και τσιπαρισμένος, πήραν το πορτοφόλι μου και το πέταξαν προς τα πίσω. Ξέχασα να σας πω ότι το κινητό μου το είχα αφήσει μέσα στο δικό μου αμάξι, γιατί δεν πρόλαβα να το πάρω. Μέσα στο δικό μου αμάξι, όσο πρόλαβα να δω, δεν μπήκε κανένας τους. Το αυτοκίνητο που ήμουν ξεκίνησε και μετά από πέντε με δέκα λεπτά περίπου, με έβγαλαν από αυτό και με έβαλαν σε ένα άλλο αυτοκίνητο. Όταν με έβγαλαν από το πρώτο αυτοκίνητο και με έβαλαν στο άλλο, ένας άνδρας με τράβηξε λίγο βίαια, όμως και πάλι ο άνδρας που ήταν αριστερά μου, του είπε: «Ωπα, μαλακά». Στη συνέχεια με έβαλαν στο καινούριο αυτοκίνητο, με έβαλαν και πάλι στο πίσω κάθισμα, όμως με ένα άτομο δίπλα μου αυτή τη φορά και δύο στα μπροστινά καθίσματα. Μόλις ξεκινήσαμε ο συνοδηγός γύρισε πάλι προς τα πίσω και είπε: «Δεν παθαίνει κανείς τίποτα». Την φωνή αυτή πρώτη φορά την άκουσα και γι' αυτό το λόγο πιστεύω ότι τα άτομα που υπήρχαν εκεί ήταν άλλα από τα άτομα που ήταν στο πρώτο αμάξι. Οδήγησαν από μία ως δύο ώρες και φθάσαμε τελικά σε ένα μέρος που σταμάτησαν. Σε όλη τη διαδρομή είχα κλειστά τα μάτια μου με κουκούλα. Οδήγησαν σε κανονικό δρόμο, αλλά αντιλήφθηκα ότι κάποιες στιγμές κινούμασταν και σε χωματόδρομο. Άκουσα κάποιους ήχους από ζώα όσο οδηγούσανε, δηλαδή ότι μάλλον υπήρχε κάποιο κοπάδι. Κατάλαβα ότι κατά τη διαδρομή ανεβήκαμε σε βουνό και στη συνέχεια κατεβήκαμε. Στη διαδρομή που κάναμε υπήρχαν στιγμές που μου έσκυβαν το κεφάλι, ελαφρά βέβαια, προφανώς για να μη

φαίνομαι. Στο τέλος της διαδρομής φθάσαμε σε ένα μέρος και άκουσα να ανοίγει μία αυλόπορτα. Το αμάξι κινήθηκε για λίγο και μετά άκουσα ένα μηχανικό θόρυβο, μάλλον γκαραζόπορτας και μπήκαμε σε ένα κλειστό χώρο. Με έβγαλαν από το αυτοκίνητο, μπήκαμε μέσα στο σπίτι που υπήρχε εκεί και ανεβήκαμε μία σκάλα, που μάλλον οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Εκεί με έβαλαν σε ένα υπνοδωμάτιο, όπου μου έβγαλαν την κουκούλα και μου έδωσαν άλλα ρούχα να φορέσω. Τα δικά μου ρούχα τα πήραν και μου έδωσαν να φορέσω ένα μακρύ παντελόνι φόρμας και μία μπλούζα. Το δωμάτιο που με έβαλαν ήταν περίπου τρία επί τρία και μέσα υπήρχε ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι και μία τηλεόραση. Πάνω από το κρεβάτι υπήρχε μία αλυσίδα στον τοίχο που κατέληγε σε χειροπέδα. Στη μία γωνία του δωματίου υπήρχε μία χημική τουαλέτα. Το δωμάτιο που ήμουν είχε μάλλον παράθυρο, αλλά ήταν κλειστό και καλυμμένο με λινάτσα. Βγάζοντας λοιπόν την κουκούλα είδα έναν άνδρα, που φορούσε κι αυτός κουκούλα, μαύρη αθλητική φόρμα και γυαλιά ηλίου. Δε μου μίλησε σχεδόν καθόλου όμως απ' όσο θυμάμαι αυτός ο άνδρας με έδεσε με την αλυσίδα και τη χειροπέδα από το ένα χέρι. Η αλυσίδα αυτή ήταν ενός μέτρου περίπου και με αυτήν μετακινούμουν μέσα στο δωμάτιο.

Για όσο καιρό βρισκόμουν σε εκείνο το σπίτι, ήμουν συνέχεια δεμένος με την αλυσίδα. Σε εκείνο το σπίτι με κράτησαν περίπου μέχρι τις αρχές Μαΐου. Στο δωμάτιο ήμουν πάντα μόνος μου, με κλειστή την πόρτα, ενώ μέσα στο σπίτι υπήρχε φροντιστής που ήταν υπεύθυνος για την φροντίδα μου. Οι φροντιστές εναλλάσσόταν με βάρδιες απ' όσο καταλάβαινα, πάντα όμως φορούσαν την ίδια φόρμα και τα γυαλιά ηλίου, όταν ερχόταν στο δωμάτιο. Από την πρώτη μέρα με άφηναν να βλέπω τηλεόραση. Φαγητό μου έφερναν μία ή δύο φορές τη μέρα, ήταν καλής ποιότητας και μαγειρεμένο εκείνη την στιγμή. Ήταν δηλαδή σπιτικό φαγητό. Όλοι όσοι ήταν υπεύθυνοι για τη φύλαξή μου, ήταν πειθαρχημένοι, μου μιλούσαν πάντα ψιθυριστά για να μην καταλαβαίνω την προφορά τους, όμως δεν μου φέρθηκαν καθόλου βίαια. Ήμουν φυσικά δεμένος με την αλυσίδα όλο το χρονικό διάστημα. Κάθε φορά που χρειαζόμουν τουαλέτα πήγαινα στην χημική που σας είπα πιο πριν ότι υπήρχε μέσα. Όσο καιρό βρισκόμουν στο δωμάτιο αυτό δεν άκουσα να χτυπάει τηλέφωνο από το σπίτι. Έβλεπα τηλεόραση και μερικές φορές μου έφερναν εφημερίδες από τις οποίες έμαθα ότι ζητούσαν από την οικογένειά μου για την απελευθέρωσή μου, 100 εκατομμύρια ευρώ. Μιλώντας με τα άτομα που με πρόσεχαν προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι δεν υπήρχαν αυτά τα χρήματα. Μάλιστα γι' αυτό τους έγραψα και ένα σημείωμα και τους το έδωσα, που έλεγε ότι η χρηματική δυνατότητα της οικογένειάς μου στην καταβολή λύτρων ήταν λιγότερο από 10 εκατομμύρια. Όμως εκείνοι επέμεναν ότι είχαν πληροφόρηση εκ των έσω, είτε από άτομο κοντά στην οικογένεια, είτε από τον χώρο της Παγκρήτιας Τράπεζας, είτε από την επιχείρησή μας, για πακτωλό εκατομμυρίων στο εξωτερικό. Κάποια στιγμή που ήμουν στο δωμάτιο, ένας φροντιστής μου έφερε σε χαρτάκι γραμμένη μία ερώτηση, προερχόμενη από την οικογένειά μου, σχετικά με κάποιο δώρο που είχα κάνει σε ένα φίλο μου στην Γερμανία, στον Χέντριγκ. Μου εξήγησαν ότι αυτό γινόταν για να αποδείξουν ότι με κρατούνε και είμαι ζωντανός. Μου έδωσαν χαρτί και στυλό για να γράψω την απάντηση. Ταυτόχρονα μου έδωσαν ένα άλλο σημείωμα, με το οποίο μου υποδείκνυαν τι ακριβώς να γράψω. Σε όλες τις επιστολές που

έγραφα έπαιρναν προφυλάξεις. Δηλαδή με έβαζαν να πλένω τα χέρια μου, αποστείρωναν το χώρο και με καθοδηγούσαν να βάζω την επιστολή σε νάιλον σακούλες. Επιπλέον με έβαλαν να τρυπήσω το δάχτυλό μου με καρφίτσα και να υπογράψω την επιστολή με το αίμα μου. Κάποια στιγμή ήρθε ο φροντιστής και με ενημέρωσε ότι θα τραβούσε ένα βίντεο για να το δώσει στην οικογένειά μου. Με έβαλε να κάτσω στο κρεβάτι, έχοντας πίσω μου τον τοίχο. Μου έδωσε μία κόλλα Α-4, στην οποία είχε γράψει τι περίπου θα έπρεπε να πω. Ξεκίνησε να τραβάει με μία ψηφιακή φωτογραφική μηχανή που κρατούσε στο χέρι. Απ' όσο θυμάμαι η φωτογραφική μηχανή είχε κόκκινο χρώμα. Στο βίντεο δε θυμάμαι τι είπα. Όσο καιρό ήμουν στο σπíti δεν βγήκα ποτέ από το δωμάτιο. Έξω από το σπíti άκουγα να περνάνε αυτοκίνητα ή μοτοσικλέτες κάποιες φορές της ημέρας. Σπάνια άκουγα και κάποιο αεροπλάνο να περνά. Την ημερομηνία την έβλεπα από την τηλεόραση ή από τις εφημερίδες που μου έφερναν. Κάποια μέρα στις αρχές Μαΐου το μεσημέρι, με ενημέρωσε το άτομο που με φρόντιζε, ότι το ίδιο βράδυ θα φεύγαμε από αυτό το σπíti και θα πηγαίναμε σε άλλο. Μάλιστα μου είπαν ότι πάμε πιο κοντά στο Ηράκλειο, γιατί πλησιάζει η μέρα που θα με ελευθερώσουν. Το ίδιο βράδυ, περίπου στις 22:00΄ ώρα χωρίς να είμαι σίγουρος, ήρθαν στο δωμάτιο, μου φόρεσαν κουκούλα, με κατέβασαν από την ίδια σκάλα στο αυτοκίνητο. Δεν μπορώ να ξέρω αν ήταν το ίδιο αυτοκίνητο, αλλά ήταν επιβατηγό. Μαζί μου υπήρχαν τρία άτομα. Δεν είδα καθόλου τα άτομα αυτά. Όπως κάθε φορά ήταν πειθαρχημένοι, δεν μιλούσαν, παρά ψιθυριστά μεταξύ τους. Από τα λεγόμενά τους και από το θόρυβο που έκαναν, κατάλαβα ότι ήταν βαριά οπλισμένοι. Δεν θυμάμαι για πόσο ταξιδέψαμε με το αυτοκίνητο, ούτε την κατεύθυνση που ακολουθήσαμε. Περάσαμε πάλι από αγροτικούς δρόμους. Φθάσαμε σε ένα σπíti και με έβαλαν σε ένα υπνοδωμάτιο, που ήταν πετρόχτιστο. Δεν ανεβήκαμε κάποια σκάλα και γι' αυτό πιστεύω ότι ήταν στο ισόγειο. Το δωμάτιο αυτό ήταν λίγο πιο μεγάλο από το πρώτο, είχε διπλό κρεβάτι και την ίδια χημική τουαλέτα. Στο δωμάτιο αυτό δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα και μάλιστα δεν υπήρχε ούτε τηλεόραση. Με έδεσαν με τον ίδιο τρόπο με αλυσίδα από τον τοίχο και χειροπέδα στο χέρι μου. Ο τρόπος φύλαξης ήταν ο ίδιος όπως πριν, δηλαδή ένα άτομο που είχε τον ρόλο του φροντιστή, φορώντας τα ίδια ρούχα, δηλαδή αθλητική φόρμα και γυαλιά ηλίου. Και εδώ το φαγητό ήταν μαγειρευτό. Δεν γνωρίζω αν μου έφερναν πράγματα απ' έξω, δηλαδή κάποιο φαγητό ντελίβερι, γιατί δεν ήθελαν να αφήσουν στοιχεία. Επίσης ξέχασα να σας πω ότι εγώ σχεδόν πάντα έβλεπα ένα άτομο που με πρόσεχε, όμως μου έλεγαν ότι έξω από το σπíti υπήρχαν πάντα δύο ή τρία άτομα, οπλισμένα ως φύλακες. Μου δημιούργησαν δηλαδή την εντύπωση ότι ήταν πάρα πολύ καλά οργανωμένοι και ότι η δομή τους ήταν πολύπλοκη. Το χρονικό διάστημα παραμονής μου σε αυτό το δωμάτιο, συνδυάστηκε, όπως μου είπαν τα άτομα που με πρόσεχαν, με την περίοδο της αδιαφορίας, δηλαδή την περίοδο που δεν υπήρχαν επικοινωνίες με την οικογένειά μου. Κάποια μέρα βέβαια, στα μέσα Μαΐου, ήρθε στο σπíti ένας άνδρας διαφορετικός από τον φροντιστή μου. Ο άνδρας αυτός ήταν μέσης ηλικίας και φορούσε και εκείνος κουκούλα και πανομοιότυπα ρούχα. Με αυτόν τον άνδρα μιλήσαμε για μία ώρα περίπου. Μιλήσαμε για την πορεία της διαπραγμάτευσης με την οικογένειά μου και μάλιστα μου είπε ότι φταίει η Αστυνομία, που δεν αφήνει να τελειώσει η διαπραγμάτευση, επηρεάζοντας την οικογένειά μου στη σύνταξη και στην

αποστολή των απαντήσεων στα μηνύματα των δραστών. Να σας πω ακόμη ότι, στις συζητήσεις που είχα με τους φροντιστές μου, κάποια στιγμή τους ζήτησα να μου δείξουν τα όπλα που μου έλεγαν ότι υπάρχουν. Μάλιστα μία μέρα μου έφεραν ένα καλάζνικοφ, χωρίς σφαίρες φυσικά και με άφησαν να το λύσω. Σε αυτό το δωμάτιο έμεινα μέχρι αρχές Ιουνίου.

Πάλι με ενημέρωσαν κάποια στιγμή ότι θα μετακινηθούμε και το ίδιο βράδυ με έβαλαν στο αμάξι με κουκούλα. Οδηγήσαμε πάλι μία έως δύο ώρες. Φθάσαμε σε ένα σπίτι και ανεβήκαμε δύο σκάλες, φθάνοντας στον δεύτερο όροφο. Με έβαλαν πάλι σε υπνοδωμάτιο με τις ίδιες συνθήκες και την ίδια τουαλέτα. Βέβαια τους ζήτησα αντί να με δέσουν αυτή τη φορά από το χέρι με χοντρή αλυσίδα, να με δέσουν από το πόδι με μία πιο λεπτή αλυσίδα. Αυτοί το δέχτηκαν και μου έφεραν άλλη αλυσίδα. Δεν υπήρχε παράθυρο ούτε εδώ, όμως υπήρχε τηλεόραση. Το φαγητό ήταν πάλι μαγειρευτό και σε καλή ποσότητα. Το μόνο που μου έφερναν ήταν καθημερινά δύο εφημερίδες για να διαβάζω, διαφορετικές κάθε μέρα, αθηναϊκές. Όσο καιρό ήμουν στο σπίτι αυτό με επισκέφτηκε δύο φορές ακόμα το ίδιο άτομο που ήρθε στο πρώτο σπίτι και συζητήσαμε και πάλι για την πρόοδο των διαπραγματεύσεων. Πάλι είχε πάρει τις ίδιες προφυλάξεις, δηλαδή ερχόταν με τα ίδια ρούχα και κουκούλα και γυαλιά. Μου είπε ότι υπάρχει πρόβλημα από την παρέμβαση της Αστυνομίας και ότι η οικογένεια προσφέρει μόνο 9 με 10 εκατομμύρια, ενώ αυτοί απαιτούσαν 25 με 30 εκατομμύρια. Θέλω εδώ να σας αναφέρω ότι από την περίοδο που ήμουν στο πρώτο σπίτι, οι δράστες μου είχαν πει ότι ήθελαν να πάρουν από την οικογένειά μου 20 με 35 εκατομμύρια ευρώ για να με αφήσουν να φύγω. Σε αυτό το τρίτο δωμάτιο έμεινα μέχρι τις 6 Αυγούστου. Το θυμάμαι αυτό χαρακτηριστικά γιατί κρατούσα κάποιες σημειώσεις όσο ήμουν φυλακισμένος. Σε μία από αυτές τις σημειώσεις έχω γράψει: «6/8 μαντρί». Δηλαδή εκείνη την ημέρα με πήραν από το τρίτο σπίτι, νυχτερινές ώρες και βάζοντάς μου πάλι κουκούλα και με πήγαν με το αυτοκίνητο σε ένα μαντρί. Έχω την εντύπωση ότι το αυτοκίνητο αυτό ήταν μάλλον αγροτικό και ο δρόμος ήταν κακός. Με έβαλαν σε ένα δωμάτιο αγροτικής κατασκευής, που δεν είχε καν ηλεκτρικό ρεύμα. Είχε απλά ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι και μία καρέκλα. Κατάλαβα ότι ήταν μαντρί και μάλιστα εκεί υπήρχε και κοπάδι με ζώα. Εδώ το φαγητό μου το έφερναν σε ένα πλαστικό πιάτο. Ο φροντιστής ήταν σε άλλο χώρο από το δικό μου, ενώ πάλι ήμουν δεμένος από το πόδι με την αλυσίδα. Στο μαντρί έμεινα μέχρι τις 10 Αυγούστου. Έχω την εντύπωση ότι το μέρος αυτό ήταν πολύ πρόχειρα σχεδιασμένο για να με κρατήσουν. Στις συζητήσεις που έκαναν οι απαγωγείς τότε, μου είπαν ότι είχε γίνει επιχείρηση με 40 οχήματα και 200 Αστυνομικούς για την απελευθέρωσή μου.

Στις 10 Αυγούστου με πήραν και πάλι από το μαντρί, νυχτερινές ώρες, με αυτοκίνητο και με πήγαν στο δωμάτιο που με βρήκατε σήμερα. Και πάλι δεν μπορώ να εκτιμήσω το χρόνο της διαδρομής, ίσως ήταν γύρω στη μία ώρα. Θυμάμαι ότι μπήκαμε σε ένα χώρο και με ανέβασαν σε ένα δωμάτιο στον πρώτο όροφο, αφού ανεβήκαμε μία σκάλα. Στο δωμάτιο αυτό υπήρχε ένα στρώμα στο πάτωμα και ένας παλιός αργαλειός, ενώ δεν υπήρχε τραπέζι, ούτε τηλεόραση. Κάτω από το σπίτι υπήρχε μία επιχείρηση και εγώ άκουγα

συνεχώς φωνές και ένα θόρυβο, σαν μηχανήμα που κόβει σίδερα. Πάλι με έδεσαν με αλυσίδα στο πόδι και ήμουν όπως ακριβώς με βρήκατε σήμερα το πρωί που με ελευθερώσατε. Όσο καιρό παρέμεινα σε αυτό το χώρο, εκτός από τον φροντιστή, με επισκέφθηκε ένας άνδρας, διαφορετικός από τον άνδρα που ερχόταν στα προηγούμενα σπίτια και με ενημέρωνε για τις διαπραγματεύσεις. Ο δεύτερος άνδρας που σας λέω, μου συστήθηκε σαν διαπραγματευτής με την οικογένεια και είχε το όνομα «ΑΚΗΣ». Μου είπε επίσης ότι ο πρώτος άνδρας είχε το ψευδώνυμο «ΑΒ» και αποτραβήχτηκε από τη διαπραγμάτευση για λόγους ασφαλείας. Έτσι ανέλαβε πλέον ο «ΑΚΗΣ» τη διαπραγμάτευση με την οικογένεια. Ο ΑΚΗΣ με επισκέφθηκε τρεις φορές, κατά τις οποίες τραβήξαμε δύο βίντεο για την οικογένεια και με έβαλε να γράψω επιστολές. Τα βίντεο τα τράβηξαν με ψηφιακή φωτογραφική μηχανή που κρατούσε, ίδιου τύπου με την πρώτη, νομίζω όμως αυτή τη φορά μαύρου χρώματος. Αυτή τη φορά δεν μου υπέδειξε τι να πω. Μου υπέδειξε το ποσό που ζητάνε οι απαγωγείς, έγραψα εγώ αυτά που ήθελα να πω και αφού τα ενέκρινε, τραβήξαμε τα βίντεο. Ο ΑΚΗΣ με ενημέρωνε αναλυτικά για την πορεία της διαπραγμάτευσης. Σε μία από τις συζητήσεις μας, μου ανέφερε ότι θα πήγαινε στην Αθήνα για να δώσει την επιστολή που είχα γράψει στην θεία μου την Νίνα. Τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνα που μου ζητούσαν οι απαγωγείς για να παραδώσουν τις επιστολές, τους τα έλεγα εγώ. Στο δωμάτιο αυτό με επισκέφθηκε πολλές φορές ένας άνδρας, που του ξέφυγε ότι τον λένε «Μανώλη». Δεν τον έχω δει βέβαια στο πρόσωπο. Ο Μανώλης μου είπε ότι υποχρεώθηκε να με κρατήσει στο συγκεκριμένο χώρο από την ομάδα και ότι δεν ανήκει στην ομάδα της απαγωγής. Μου φάνηκε ότι ήταν ο ιδιοκτήτης του κτιρίου που κρατούν. Επίσης μου είπε ότι το Σάββατο, 30-09-2017, ο ΑΚΗΣ σταμάτησε να διαπραγματεύεται με την οικογένεια επειδή απέτυχε στην αποστολή του. Μου είπε ότι σε περίπτωση που ερχόταν άλλη ομάδα να με παραλάβει και να με πάει σε άλλο χώρο που θα κινδύνευα, θα παρουσίαζε στους υπόλοιπους ότι είχα σοβαρό πρόβλημα υγείας και θα με μετέφερε ο ίδιος σε νοσοκομείο. Γι' αυτό το λόγο τις τελευταίες μέρες ξεκίνησα να λέω στον φροντιστή μου ότι με πονάει το στομάχι μου. Από τις συζητήσεις μας μου έδινε την εντύπωση ότι έξω από το χώρο που κρατούν υπήρχε εξωτερική φρούρηση από ένοπλα άτομα, τα οποία ελέγχονταν από άλλη ομάδα των απαγωγέων. Την τελευταία βδομάδα της κράτησής μου, μου έβαλαν τηλεόραση στο δωμάτιο αυτό. Καθώς δεν μου είχαν φέρει τηλεκοντρόλ, ζήτησα από τον φροντιστή μου να μου φέρει ένα. Τελικά την Παρασκευή ή το Σάββατο που μας πέρασε, μου έφεραν ένα τηλεκοντρόλ. Χθες το βράδυ, γύρω στις 04:00΄ ώρα έπεσα να ξαπλώσω.

Σήμερα το πρωί, δεν θυμάμαι τι ώρα ήταν, ξύπνησα από το θόρυβο που έκαναν οι Αστυνομικοί που ήρθαν να με ελευθερώσουν. Μπήκαν μέσα στο δωμάτιο και με βρήκαν δεμένο με την αλυσίδα στο πόδι και ξαπλωμένο στο στρώμα που υπήρχε. Τα ρούχα που φορούσα σήμερα μου τα είχαν δώσει πριν δέκα μέρες περίπου να φορέσω Συνολικά από την πρώτη μέρα που με έπιασαν άλλαξα ρούχα συνολικά άλλες δύο φορές. Μία φορά δηλαδή την ημέρα που με έπιασαν και άλλη μία κατά τη διάρκεια της κράτησης.

Αφού με ελευθέρωσαν οι Αστυνομικοί με έφεραν εδώ στη Σχολή της Αστυνομίας στο Ρέθυμνο που βρίσκομαι και τώρα. Μου βγάλατε φωτογραφίες και εξετάστηκα από

γιατρό. Στην υγεία μου είμαι καλά, μόνο είδα ότι έχω χάσει 17 κιλά περίπου. Θέλω να σας πω ότι όλο αυτό τον καιρό δεν είδα ούτε μία μέρα το φως του ήλιου. Από τις αρχές του Απρίλη επίσης, οι απαγωγείς μου μου έδιναν ένα φάρμακο, το Χαναχ, ηρεμιστικό δηλαδή για να μην έχω κρίσεις πανικού και άγχους. Κάθε μέρα έπαιρνα 0,5 έως 1 milligram από τα χάπια. Επίσης, θέλω να ξέρετε ότι, όλο αυτό τον καιρό εγώ ήρθα σε επαφή συνολικά με πάνω από είκοσι άτομα. Έτσι πιστεύω. Βέβαια εκείνοι που με κρατούσαν μου έλεγαν ότι αυτά τα άτομα είναι μερικά μόνο από το σύνολο της οργάνωσης που σχεδίασε την απαγωγή μου. Όσο καιρό ήμουν φυλακισμένος της ομάδας, αποκόμισα την εντύπωση ότι ήταν μία πολύ καλά οργανωμένη ομάδα, με πειθαρχία, τα μέλη της οποίας ακολουθούσαν πιστά κάποιους κανόνες και πρωτόκολλα. Επίσης, μου είπαν ότι κατά το παρελθόν είχαν προσπαθήσει πάλι να με απαγάγουν, όμως δεν τα κατάφεραν. Επιπλέον μου έλεγαν ότι η ενέδρα για την απαγωγή μου είχε στηθεί από καιρό και ότι, αν δεν κατάφερναν να απαγάγουν εμένα, θα απήγαγαν κάποιον άλλο από την οικογένειά μου. Κάτι ακόμα που ξέχασα να σας πω είναι ότι σε μερικές από τις μετακινήσεις μου από τον ένα χώρο στον άλλο, κατά τη διάρκεια της διαδρομής, άλλαζαν τα άτομα που με μετέφεραν και η μία ομάδα με παρέδιδε σε άλλη ομάδα, που χρησιμοποιούσε άλλο αυτοκίνητο. Θέλω να το τονίσω, ότι όλο αυτό τον καιρό, δεν με είχαν χτυπήσει ποτέ και μου φέρονταν με σεβασμό λέγοντάς μου πως, ό,τι έκαναν το έκαναν από ανάγκη για χρήματα και ότι δεν ήθελαν να με πειράξουν.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Έχεις να πεις κάτι άλλο;

ΑΠΟΚΡΙΣΗ: Όπως σας είπα, κατά τη διάρκεια της κράτησής μου, κρατούσα κάποιες σημειώσεις σε ένα τετράδιο και κάποια χαρτιά. Τις σημειώσεις αυτές σας τις παραδίδω. Σας παραδίδω επίσης τα ρούχα και τα παπούτσια που φορούσα σήμερα που αφέθηκα ελεύθερος, δηλαδή μία μπλούζα χρώματος ροζ – λευκό, ένα σορτσάκι, το εσώρουχό μου και τις παντόφλες που μου είχαν δώσει. Δεν έχω αντίρρηση να σας δώσω σάλιο.

Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι άλλο γιατί είμαι πολύ κουρασμένος.